

STRUČNÁ HISTORIE ONDŘEJOVSKÉ ŠKOLY, DÍL TŘETÍ

V první části tohoto seriálu jsem psal o nejstarší části školy, budově čp. 68 z roku 1836, kde se dnes nachází část školní kuchyně a tři učebny. Až do roku 1950 byla v této budově celá ondřejevská škola - tehdy samozřejmě jen obecná škola, kam se chodilo prvními pěti lety školní docházky.

V další části jsem pak psal o vedlejší budově čp. 168 postavené v roce 1926 původně pro poštu a o tom, jak v r. 1950 byly obě tyto budovy propojeny, aby v Ondřejevě mohly děti vychodit úplnou základní školu (tehdy osmiletou).

V této třetí části seriálu se budeme věnovat období, kdy se škola skládala prakticky jen z těchto dvou budov, tedy od r. 1950 až do přístavby nové části školy v osmdesátých letech. Kdybych tu dobu měl krátce charakterizovat, řekl bych jen: stálý nedostatek místa, zoufalé hledání každého dalšího metru. A protože od roku 1948 byla v Ondřejevě i mateřská škola (první rok jen v létě jako "žňový útulek", od roku 1949 to už byla opravdová stálá školka) a protože osudy školy a školky se spolu prolínaly, budu psát o obou.

Školka byla založena v Andresově vile na Pražské ulici čp. 59, tedy tam, kam se v r. 1991 vrátila a kde je dodnes. Zabírala však jen přízemí této budovy, protože na počátku ji navštěvovalo jen okolo 20 dětí. Školka měla v té době dvě učitelky a dokonce svou vlastní kuchyni. V prvním patře bydlela "tetička Mária", vdova po lékaři dr. Andresovi, a paní Bienertová, která se o ni starala a která také dělala ve školce uklízečku a kuchařku.

Prostory pro školku ale nevyhovovaly, hlavně sociální zařízení - v Andresově vile v té době byl jen suchý záchod a nebyla tekoucí voda. Proto okresní hygienik v r. 1956 doporučil přestěhování školky někam, kde by byly hygienické podmínky pro děti lepší. A současně hledala nové prostory i škola.

Příležitost k přestěhování se naskytla v r. 1958. Tehdy se totiž z Přeučilovy vily (na křižovatce ulic Fričovy a Školní) vystěhovala "politická škola zaměstnanců n. p. Narpa"; mimochodem, nebylo to jednoduché ji odtamtud dostat, tehdejší vedení obce (Místní národní výbor) o to dlouho bojovalo a poslední část stěhování Narpy se prý odehrávala dokonce násilím.

Do prvního patra Přeučilovy vily byla pak přestěhována školka a kromě toho tam byly dva učitelské byty - spíš jen garsoniéry. V přízemí byl byt staré paní Přeučilové a vedle třída, v které se učily dva ročníky základní školy. Všechno bylo ovšem velice stísněné. Až v r. 1961 se z vily přestěhovala paní Přeučilová do Turkovické ulice a o něco později byly uvolněny i učitelské byty v prvním patře. Od té doby patřilo celé přízemí základní škole a celé první patro školce. Dnešním požadavkům na prostor by to sice nevyhovělo ani náhodou, ale tehdy se to tak přísně nebralo.

Do Andresovy vily se místo školky nastěhovaly ordinace lékařů: vlevo byl praktický lékař pro dospělé, vpravo zubař. Dětská lékařka ordinovala v té době v domě čp. 5 na náměstí proti kostelu.

Vraťme se ke škole. V roce 1960 už do ondřejevské školy chodilo 203 dětí - o dost víc než dnes. Přitom se do školy tehdy chodilo jen 8 let, až v následujícím roce 1961 byla zavedena devítiletá školní docházka.

V r. 1961 přestaly do naší školy chodit děti z Hrusic, přešly do mnichovické školy. Rozhodl o tom MNV Hrusice a zdá se, že za tím byly nějaké osobní spory. V té době jezdil autobus mezi Ondřejevem a Hrusicemi, ale ne mezi Hrusicemi a Mnichovicemi, takže děti z Hrusic chodily do Mnichovic po nějakou dobu pěšky.

V roce 1964 se dělala větší oprava hlavní školní budovy, především její fasády a podlah.

V r. 1971 MNV Ondřejev odkoupil Andresovu vilu od jejího dě-

"Andresova vila" čp. 59, původně "Kneippovna", v které se prováděla vodoléčba, později patřila lékaři dr. Andresovi, dnes budova školky.

Kresba Lukáš Martinka

dice za 70 000 Kč. V témže roce se do hlavní školní budovy zavědlo ústřední topení a začal se také připravovat projekt přístavby, která se nakonec uskutečnila až o 10 let později.

Další pokrok nastal, když v roce 1975 byla dokončena budova zdravotního střediska (Průběžná 274) a přestěhovali se tam lékaři z Andresovy vily. Ordinance všeobecného lékaře a zubní ordinace byly umístěny tam, kde jsou i dnes, ale dětská lékařka ordinovala v prostorách, kde byl pak v letech 1990-2009 obecní úřad a kde je dnes školní družina. Nad ordinací pro děti měl být byt pro lékaře. Žádný z lékařů ho však nepotřeboval, proto se tam místo bytu udělala učebna pro první třídu a zůstala tam dodnes. V hlavní budově školy na náměstí (přesněji v domě čp. 168, v bývalé poště) se díky tomu mohla jedna učebna přeměnit na sborovnu a celý učitelský sbor se už nemusel tísnit v komůrce o rozměrech 3 m x 4 m.

Odchodem lékařů do nového střediska se uvolnilo místo v Andresově vile. Nastěhovala se tam školní dílna a družina. Pamatuji se, jak tam bylo vlhko: nové kombinačky tam za pár dní začaly rezavět.

V sedmdesátých letech se po celém státě rušily vesnické malotřídky - tehdy zanikly také jednotřídní a dvoutřídní obecné školy v Kostelních Střimelicích (dnes je tam pobočka státního archivu), v Hradových Střimelicích nebo ve Zvánovicích. Děti se začaly vozit do "úplných škol" ve střediskových obcích, mezi které patřil i Ondřejev. Výsledkem této reformy bylo, že ondřejevská škola získala v roce 1979 navíc dvě učebny v bývalé malotřídce ve Zvánovicích, takže od té doby měl každý ročník svou samostatnou třídu. Nebyla už potřeba učebna v Přeučilově vile, místo ní se tam ale nastěhovala z Andresovy vily školní družina. V prvním patře Přeučilovy vily byla pořád školka, v r. 1974 tam byla dokonce otevřena i druhá třída školky.

Koncem 70. let byl tedy stav následující: ondřejevská škola měla tři učebny ve staré škole čp. 68, další tři v novější budově čp. 168 (bývalé poště), dvě ve Zvánovicích a jednu v novém zdravotním středisku nad dětskou lékařkou. To je dohromady 9 učeben. Proč, když v té době byla základní škola jen osmiletá? Protože děti bylo tehdy víc než dnes a v jednom ročníku musely být dvě třídy.

Kromě těchto učeben měla škola ještě dílnu a družinu v Andresově vile a tělocvičnu v sokolovně nad Vávrovou hospodou (dnešním obchodem P. Senfta).

Jestliže se situace s učebnami postupně zlepšovala, byl za cenu toho, že se učilo na čtyřech různých místech a učebny byly malé a nízké, situace se školní jídelnou byla katastrofální. Představte si kuchyň pro 200 strážníků velkou ani ne 20 čtverečních metrů a druhou stejně velkou místnost, kde se má celá škola najíst! Vešlo se tam najednou prý jen 9 strážníků a do jídla jim kapala voda vysrážená na mokřících a studených stěnách. A školní kuchyně se v pátek po obědě změnila ve "cvičnou" kuchyni, kde se vyučovalo vaření; až když to hygienici zakázali, přestěhovala se cvičná kuchyně do prvního patra Andresovy vily.

Celkem vzato, po stavební, technické, požární i hygienické stránce byla tehdy naše škola naprosto nevyhovující a bylo jen otázkou času, kdy ji úřady zavřou. A o tom, jak byla zachráněna, si povíme v poslední části tohoto seriálu v příštím čísle Ozvěn.

Martin Macháček

HISTORIE RYBOVY ČESKÉ MŠE VÁNOČNÍ V ONDŘEJOVĚ OČIMA LEHCE SKLEROTICKÉHO PAMĚTNÍKA - ČÁST DRUHÁ

V minulém čísle Ozvěn jsme uveřejnili první část vzpomínek Pepíka Zichy, díky němuž zde před asi 30 lety vznikla krásná tradice každoroční Rybovy vánoční mše. Pepík, sbormistr a dirigent Rybovky, v té první půlce vzpomínal na samy začátky v sedmdesátých letech. Dnes vám přinášíme dokončení jeho článku.

S postupující dobou zpěváků i instrumentalistů pomalu přibývalo z dalších ondřejevských rodin – např. od Beránků, Janoušků, Padevětů, Vodráhů, Boučků, Zemanů a dalších.

K rozhodující změně kvality došlo v r. 1984, když jsme začali intenzivně spolupracovat s chrámovým sborem v Mnichovicích, kde potřebovali dirigenta. Tam měli nejen dobrý sbor, zejména početnou mužskou část, ale i výborný orchestr, který se opíral o Janu Vlachovou a Mikaela Ericssona. My z Ondřejova jsme již mohli posloužit dobrým sborem, i když jsme se museli přizpůsobit správným partesům a vyzpívat i to „A“ a tak vzniklo těleso, které bylo schopné velmi dobrého výkonu.

Mezi zpěváky dominoval pan profesor Ota Marek, který zpíval v některém z pražských mužských sborů. Jeho krásný bas-baryton skutečně naplnil celý kostel a při mnoha sólech skutečně, jak se říká „běhal až mráz po zádech“. Radost bohužel netrvala dlouho. Po první „Mnichovické“ půlnoční ve zmíněném roce - na základě udání nějaké příčinnivé duše - vyhodili prof. Marka po Novém roce z říčanského gymnázia do internátní školy ve Všešimech. Jsem přesvědčen, že v důsledku prožitého stresu začaly v té době jeho zdravotní potíže. Přežil konec režimu, který mu nesmírně ublížil a ublížil i žákům, které měl velice rád a nesměl je s chutí, láskou a vynikající odborností učit.

Jedním z vrcholů našeho úsilí bylo koncertní provedení Rybovy mše v Říčanech ve spolupráci s Říčanským komorním orchestrem pod taktovkou pana dirigenta Vanička před Vánoce asi v r. 1986. Zpěváci se sjížděli na zkoušky ve čtrnáctidenních intervalech a zvládli partesy velice dobře. Vzpomínám si na trapné jednání s funkcionáři okresního výboru KSČ (o muzice neměli ani páru), kterého jsme se z titulu funkcí dirigenta a sbormistra s kolegou Vaničkem zúčastnili, a při kterém se rozhodovalo o tom, je-li koncertní provedení Rybovy mše politicky únosné. Bylo to o generálce a skutečně hrozilo, že celé naše úsilí bude obráceno v niče. Krátce po tomto jednání jsem jel služebně do zahraničí a když jsem se vrátil, naši kluci běželi k autu a zvěštovali, „že to po-

volili“. Koncert se nakonec uskutečnil za ohromného zájmu publika (sál „U labutě“ byl zcela vyprodán) a s nevidaným nadšením ze strany účinkujících, protože o průvodních obstrukcích se mezi lidmi vědělo. Prof. Marek měl inspektorem povoleno sólo zazpívat a opravdu si na něm dal záležet. Koncert se musel o den posunout, protože naplánovaný termín 19.12. „kolidoval“ s výročním narozením A. Zápotockého.

Pro budoucnost měl ten koncert význam v tom, že se našich vystoupení stále ve větší míře zúčastňovali instrumentalisté z Říčan, čímž se úroveň provedení postupně zvyšovala.

Začátkem prosince 1989 jsme dostali nápad uskutečnit před půlnoční mší veřejnou generální zkoušku, tenkrát ve prospěch Občanského fóra. Generálka proběhla ve zcela zaplněné tělocvičně u Vávřů. Návštěvnost byla podpořena mnohoslíbenou výzvou na plakátech: „Hrnečky s sebou“, což vymyslel Míla Řezba. Tím byl položen základ dnes již tradičních předvánočních koncertů, které od té doby pořádáme pravidelně ve prospěch Dětského domova ve Strančicích. Místa konání se podle okolností, zejména podle situace Obecního domu, měnila. Asi dvakrát jsme hráli v příjemném prostředí jídelny družstva (v podkroví nad kravinem). Snad nejpoetičtější provedení bylo v nové zasedací síni Astronomického ústavu AV ČR. Cesta protažená v čerstvě napadlém sněhu až za dvoumetrový dalekohled, závěje osvětlené svíčkami ukazujícími správný směr cesty, lehký mráz a jako obvykle vysoká návštěvnost, vytvořily nezapomenutelný rámec vzpomínání koncertu. Největší počet našich koncertů je však spojen s Obecním domem a související trvalou podporou Obecního úřadu.

V současnosti náš Vánoční program zahrnuje pět až sedm provedení v intervalu cca dvou týdnů. Postupně se zvyšuje podíl muzikantů účinkujících v Betlémské kapli a na druhou stranu nedělá žádné zvláštní potíže získat k účasti profesionály z Prahy.

Nelze opomenout ohromný podíl Pavla Řezby na vytváření technického zázemí našich koncertů. Nebylo toho málo: jednalo se o topení v sále, mnohokrát o oživení zvukové aparatury, přípravu orchestřiště, svíček do závějí a hodně dalších „drobností“, bez kterých by to nešlo.

Rád vzpomínám na výzdobu „koncertních sálů“ z rukou Lídy Žďárské a jejích spolupracovnic. Jednou jsem přivezl kolegyni z Prahy na posílení orchestru. Přišli jsme do tělocvičny v půl šesté, přičemž zkouška měla být od šesti a koncert od půl osmé. Na podlaze ležely pásy papíru s namalovanými vánočními motivy, nějaké chvoji a tak podobně a kromě výtvarníků nikde nikdo. Kolegyně se ptala, jestli skutečně bude zkouška i koncert. K jejímu i mému údivu jsme skutečně krátce po šesté ve vyzdobené tělocvičně již zkoušeli naplno.

Po celou dobu koncertování se o nutnou „administrativu“ stará Jindřiška Nováková, v poslední době s dcerami. Dojednávají podporu občerstvení, vaří vánoční punč, obstarává květiny a další věci, které k „opravdovému“ koncertu náleží. Musím říci, že ten hrníček horkého čaje, který mi během zkoušky uvaří, je pro mne důkazem, že všechno běží ve správných kolejích bez zbytečných komplikací.

Všechny naše koncerty jsou dobročinné. Nemám proto nic jiného než srdečné poděkování úplně všem – sboristům, hudebníkům, kolegům „od techniky“ a samozřejmě i posluchačům a sponzorům – za statek nad jiné cenný, totiž za volný čas, který ve prospěch mnohdy nevyléčitelně nemocných dětí dávají.

Nyní se pokusme zamyslet nad tím, jak dál. Použiji úsloví „Tradice není to, co bylo, ale to, co by mělo být“. Jsem vděčen občanům z Ondřejova, Mnichovic, Říčan a dalších obcí za to, že jsem nepsal před léty výzvy k omlazení muzikantské party nadarmo. Na letošní společnou generálku přišly děti z našeho okolí (některé nebyly vyšší než metr dvacet) a báječně zapadly mezi osvědčené starší kolegy. Zkouška byla úspěšná a doufám, že

takové bude i muzicírování, které je nyní před námi.

Končím inzerátem: „Předám prosperující muzikantskou firmu hudebníkovi, který bude mít tak dobré zázemí v rodině, aby vydržel alespoň třetinu století velet bandě báječných muzikantů“.

Josef Zicha

O LÍPÁCH

Po vzniku našeho samostatného státu se v mnoha obcích sázely „lípy republiky“.

Také u nás byla taková lípa poblíž kostela, ale za protektorátu bylo nařizeno ji pokácet. V roce 1968 jsme si 50. výročí připomněli vysazením dvou lip. Jedna byla v místě dnešního dlážděného parkoviště, ale časem byla odstraněna. Asi překážela nějaké stavební činnosti. Druhá je blízko mlýna v místě, kde byl kdysi rybníček. Ten byl zavezen a později tam vznikla skládka silničního šterku. Po nějaké době se podařilo šterk odvézt a vznikla tam pěkná zelená plocha. Tam tedy byla vysazena druhá lípa republiky. Dobře se ujala a pěkně rostla. Bohužel někteří automobilisté tam začali parkovat a hrozilo, že lípa bude poškozena nebo i zmizí. Proto jsme s dorostenci Sokola toto místo ohraničili vysazením mladých břízek. Tím vznik docela pěkný parčík. Jenomže břízy rostly rychleji, než lípa a časem ji začaly utiskovat. Proto jsem loni navrhl panu starostovi břízy pokácet a

místo nich vysadit nějaké menší keře. Byl jsem rád, že to tak brzy zařídil. Mohla by tam být třeba i lavička, aby si mohli kolemjdoucí po prohlédnutí informační tabule v chládku posedět.

Měli bychom se všichni starat o zeleň ve svém okolí. Tak třeba na konci Turkovické ulice byla před 40 lety pod starými státem chráněnými lípami skládka škváry na zimní posyp silnic. Bylo jí tam tolik, že i podstavec dřívějšího křížku byl zasypán. Časem se podařilo škváru převézt jinač a okolí lip vylepšit navedením několika nákladních aut zeminy a umístit tam lavičku k odpočinku pocestných i potěšení z krásného výhledu na krajinu.

Další příklad: Kolem silnice k Turkovicům rostly staré třešně. Pro jejich nebezpečnost je silniční správa pokácela. Zůstal jen smutný pohled na prázdné příkopy, zarostlé kopřivami. Naštěstí se v roce 1979 podařilo dojednat, že nám silniční správa dovezla 50 mladých lípek a ty potom žáci Sokola a školy vysázeli místo původních třešní. Téměř všechny se ujal a jsou z nich krásné stromy. Jen několik bylo poničených, když si někteří vandalové na nich zkoušeli svoji sílu. Před několika lety ale uschlo několik lip v místech elektrického ohradníku kolem pastvin ovcí. Bylo by dobré uschle pokácet a vysadit nové.

Od vysazování uběhlo již 30 let. Vzpomenou si dnešní čtyřicátníci, která je ta „jejich lípa“?

Václav Beránek st.

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

Poděkování

Děkuji obecnímu úřadu za blahopřání a dárek k mým narozeninám. Paní Klokočnickové a Švandové za návštěvu a předání dárku. *Vlasta Šalová*

Děkuji srdečně obecnímu úřadu za milé bahopřání a dárek k mým narozeninám. *Libuše Rědlová*

Děkuji obecnímu úřadu v Ondřejově a paní Švandové, která mi předala dárek k mým 80. narozeninám. *Jaroslav Klokočník*

Mile mě překvapila návštěva paní Staňkové a Novotné, které mi popřály k narozeninám a předaly přání a dárkový balíček od Obecního úřadu. Tímto všem moc děkuji. *Marie Schmidová*

Děkuji obecnímu úřadu a panu starostovi za projevenou účast nad ztrátou naší maminky a babičky paní Marie Vodrhánkové. Zároveň děkuji ondřejovským občanům, Baráčníkům a Sokolům, kteří v tak hojném počtu i přes nepřízeň počasí doprovodili naši maminku na poslední cestě.

Za rodinu Vodrhánkovu Jana Halaštová s rodinou

Děkuji obecnímu úřadu za dárek a blahopřání k mým narozeninám, který mi při návštěvě předaly paní Švandová a Klokočnicková. *Václav Vycpálek*

Vážený pane starosto, děkuji Vám, Vašemu úřadu, paní Klokočnickové a paní Švandové za krásné blahopřání a dárek, který mi předaly k mým narozeninám. *Milada Bečková*

Vážený pane starosto, prosím o poděkování všem, kteří se rozloučili účastí, kyticí a vzpomínkou s mou

maminkou Boženkou Vilhelmovou. Děkuji. *Jan Naidr*

Děkuji obecnímu úřadu za dárek a blahopřání k mým narozeninám, který mi předaly paní Klokočnicková a Švandová. *Antonín Procházka s rodinou*

Děkuji obecnímu úřadu za blahopřání k mým narozeninám a za dárek, který mi předala paní Nad'a Brabcová. Všem moc děkuji. *Libuše Michalová*

Chtěla bych upřímně poděkovat všem přátelům, Sokolům a známým mého tatínka p. Jana Šebly, řezníka z Ondřejova, za jeho doprovod na poslední cestě v sobotu 15. srpna 2009 na ondřejovský hřbitov.

Po desítky let se myslím vzorně staral o chod své živnosti a tudíž o žaludky svých spoluobčanů, nikoho nešidil, a proto mě velmi mrzí, že se asi "nevešel do matriky zemřelých" místního OÚ v posledním vydání Ozvěň.

Velký dík patří p. faráři za poslední rozloučení a místním hasičům za čestnou stráž a uložení do hrobu.

Ještě jednou všem velký dík.

Drahomíra Böhmová s rodinou

Upřímný dík Obecnímu úřadu za milé blahopřání a dárek k mým narozeninám koncem července - předaly sousedky Gréta Novotná a Jitka Staňková - i jim děkuji za hezkou návštěvu a popovídání. *Helena Kleczková*

Děkuji Dobročinné obci baráčníků za kyticí a milou návštěvu, kterou mi předali k svátku matek tetička Liduška Koucká, Marie Kyclerová a soused Jaroslav Křeček. *Milada Bečková*

Jubilea: leden-červenec 2010

Šárka Bumbová, Ondřejov, 81 let

Josef Reiter, Ondřejov, 84 let

Milúše Valníčková, Ondřejov, 81 let

Václav Vycpálek, Ondřejov, 83 let

Květuše Velková, Turkovice, 88 let

Josef Zdvihal, Ondřejov, 84 let

Růžena Sedláčková, Třemblat, 81 let

Milada Bečková, Ondřejov, 82 let

Miloslava Šenychová, Ondřejov, 88 let

Květuše Čiháková, Ondřejov, 84 let

Josip Kleczek, Ondřejov, 87 let

Marie Vávrová, Ondřejov, 82 let

Luděk Neužil, Ondřejov, 84 let

Jaroslav Klokočník, Ondřejov, 81 let

Josef Čelechovský, Ondřejov, 90 let

Františka Barešová, Třemblat, 90 let

Miloslava Sloupová, Ondřejov, 85 let

Libuše Michalová, Turkovice, 80 let

Marie Schmidová, Ondřejov, 94 let

Jiří Pánek, Třemblat, 80 let

Květuše Povýšilová, Třemblat, 82 let

Boris Valníček, Ondřejov, 83 let

Růžena Kölbllová, Ondřejov, 86 let

Antonín Tlamicha, Ondřejov, 80 let
Vladimír Vodrhánek, Ondřejov, 82 let

Jan Šála, Ondřejov, 81 let

Ladislav Bouček, Ondřejov, 84 let

Blažena Císařová, Třemblat, 94 let

Jiřina Klokočnicková, Ondřejov, 82 let

Miloslava Křivánková, Turkovice, 83 let

Anna Zdvihalová, Ondřejov, 80 let

Helena Kleczková, Ondřejov, 82 let

Všem oslavencům srdečně blahopřejeme a přejeme pevné zdraví do dalších let !!!

Noví občané

Max Hradečný, Ondřejov

Veronika Váchová, Ondřejov

Ellen Medřická, Ondřejov

Tomáš Matějček, Ondřejov

Adriana Šanderová, Třemblat

Claire Uzunoglu, Třemblat

Antonín Heřmánek, Ondřejov

Matěj Macháček, Ondřejov

Julie Vystavělová, Ondřejov

Marek Švec, Ondřejov

Rozálie Novotná, Ondřejov

Ondřej Nápravník, Třemblat

Vítáme vás mezi námi a přejeme hodně zdraví a štěstí!!

Úmrtí

Kazimíra Haislová, Turkovice

Blažena Macháčková, Ondřejov

Václav Barták, Ondřejov

Miroslav Sejk, Kostelní Střímelice

Poděkování

(pokračování ze str. 15)

Dovolte mi, abych touto cestou poděkovala vám všem, kteří jste dne 22. 12. 2009 vyprovodili na poslední cestě mého hodného manžela p. Antonína Bradáče, ondřejovského rodáka z čp. 89 (dnes řeznictví) na ondřejovský hřbitov.

Velmi emotivní bylo ržání a cval 4 koní - jakoby loučení s ním - v ohradě u hřbitova. Manžel koně celý život miloval.

Velký dík patří p. farářů za poslední rozloučení.

Ještě jednou všem upřímně děkuji.

Jiřina Bradáčová s rodinou

Děkuji za přání a milou pozornost - dárkový balíček, který mi přinesla k 88. narozeninám sympatická paní Brabcová. Zdravím všechny pracovníky obecního úřadu.

Květa Velková, Borka

Děkuji Obecnímu úřadu v Ondřejově za blahopřání k mým narozeninám, milou návštěvu a dárek, který mi předala paní Novotná a paní Staňková. *M. Štíplová*

Vážený pane starosto,

přijměte můj upřímný dík Vám a obecnímu úřadu za milou pozornost k mým narozeninám - bylo mi to velice milé, ještě jednou velký dík. Za milou donášku děkuji paní Tesaříkové.

Srdečně zdraví Máša Šiklová, zasl. čl. ND

Děkuji obecnímu úřadu a paní Eliášové za blahopřání a dárek k mým narozeninám. *Josef Šalda*

Děkujeme obecnímu úřadu za milá blahopřání k našim narozeninám. Sočasně děkujeme za užitečné dárky, které nám jménem obecního úřadu předaly paní Novotná s paní Staňkovou.

Milúše Valníčková, Boris Valníček, Josef Čelechovský

Děkuji obecnímu úřadu za blahopřání a dárek k mým narozeninám. *Růžena Kölbllová*

Učitelé a žáci Základní školy v Ondřejově děkují zástupcům SDH Turkovice pod vedením Josefa Brabce, kteří dobrovolně obětovali den své dovolené, aby žákům školy zpestřili páteční dopoledne 18. června 2010. Tradiční branný den na téma Ochrana člověka za mimořádných situací tak získal punc netradičnosti.

Kromě ukázek hasičské techniky připravili pro děti zajímavé soutěže. Vzhledem k horkému počasí bylo pro zúčastněné připraveno občerstvení v podobě vychlazených nápojů. Z odpočinku ve stínu slunečníků a příjemného „deště“ z pravé hasičské hadice měli všichni nesmírnou radost. Ještě jednou děkujeme a těšíme se na další spolupráci. *Hana Chaloupková*

Jménem obce moc děkuji myslivcům za to, že na Bílou sobotu vysbírali po lese víc než 10 kubíků odpadků.

Martin Macháček

Vydává Obec Ondřejov. Šéfredaktorka V. Vomáčková. Redakční rada: J. Kölbl, M. Macháček, J. Pohanková, P. Řezba, M. Tlamichová. Registrováno zn. MK ČR E 12695. Cena 5 Kč.